

ΙΣΤΟΡΙΑ

της

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

(Συνέχ. Ἰδε τόμ. ΙΑ'. Φολλ. 330, 331, 334 καὶ 336.)

Ἡ ἡμέρα δὲ τὴν ὁποίαν ἡ Σιβύλλα ἤρχισε διὰ τῆς πράξεως ταύτης, τῆς μαρτυρούσης πίστιν ἀφελῇ, ἦν Κυριακὴ, καὶ, κατὰ τὸ σύνθημα, οἱ κύριοι τῶν Φερίων, ἐσπευσμένως προγευματίσαντες ὑπῆγον εἰς τὴν ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν. Ἐφθασαν δὲ στιγμᾶς τινὰς πρὸ τῆς λειτουργίας, καθ' ἣς ὁ μακρὸς νάρθηξ ἦν ἔτι ἔρημος. Μόνο τὸ ἄδυτον κατείχετο ὑπὸ σωροῦ συγκροτουμένου ἐκ τῆς οἰκογενείας Βωμενίλ καὶ τοῦ ἐφημερίου. Ἡ κυρία Βωμενίλ, διακρινομένη διὰ τὸ πλεόν τοῦ συνήθους πολυπράγμον καὶ ἐπίσημον ἦθος, συναπλήρου τότε τὴν κόσμησιν μικρᾶς τραπέζης τεθειμένης ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ βήματος, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο κήρινον ἄγαλμα ἐφιμυθιωμένον, ἐκ μίλτου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχον καὶ τὰς τρίχας βεδοστρυχωμένον, περιεχόμενον ὑπὸ ἀνθέων χαρτίνων καὶ κοσμημάτων ἐκ χνοῦς μεταζίνου (chenille). Περὶ τὴν εἰκόνα, ταύτην εὐσεβὲς καὶ εὐφυὲς δῶρον τῆς κυρίας Βωμενίλ, ἦσαν ἐξηπλωμένοι διάφοροι κεχρωματισμένοι εἰκόνες, ἐν αἷς κυρίως ἐφαίνοντο καρδίαι πάσης διαστάσεως, αἱ μὲν διαμπερὲς τετραπῆναι ὑπὸ βελῶν, αἱ δὲ φλεγόμεναι, καὶ τινὲς πτερωταί. Ὁ δὲ ἐφημέριος, ὁ ἱππότης Θεόδωρος καὶ ἡ κυρία Κωνσταντία ἐθαύμαζον τὸ εὐλαβὲς τοῦτο ἀριστούργημα μεμαγευμένοι σφόδρα, ἐν ᾧ ὁ κύριος Βωμενίλ ἐτρέπετο εἰς μακάριον γέλωτα.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Σιβύλλα πλησιάσασα περιέργως.

— Κόρη μου, εἶπεν ἡ κυρία Βωμενίλ εἶναι νέος θεὸς τὸν ὁποῖον ἔφερα ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τὸ πλῆθος εἰσώρμα εἰς τὸν νάρθηκα καὶ διέκοψε τὸν διάλογον. Ἡ Σιβύλλα κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς ἐπὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ καθίσματος· ἀλλ' ὁ μαρκήσιος παρετήρησεν ὅτι δὲν προσνύχето μετὰ τῆς συνήθους εὐλαβείας. Ἄλλως τε τὴν ἀλλόνοιαν τῆς Σιβύλλης συνεμερίζοντο καὶ οἱ λοιποὶ πιστοί, οἵτινες καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἱεροτελεστίας δὲν ἔπαυον ρίπτοντες ἀναπόμονα βλέμματα ἐπὶ τοῦ προσθέτου μικροῦ βωμοῦ καὶ ἀνταλλάσσοντες ψιθυρισμοὺς πρὸς μειδίσματα μεμιγμένους. Τῆς δὲ λειτουργίας τελειωθείσης, ἡ περιέργεια, τοσαύτην ὥραν καὶ κακῶς χαλινουμένη, ἐξεβράγη καὶ τὸ ἄδυτον κατελήφθη ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τοῦ πλῆθους. Κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν, ὁ ἱππότης Θεόδωρος Δερτζαί, ἀντιτάσσων τοὺς μεγάλους

αὐτοῦ βραχίονας κατὰ τοῦ κύματος τῶν ἐπιδραμόντων, καὶ ὑπερνικήσας τὴν ταραχὴν διὰ τῶν ἤχων τῆς ψαλτικῆς αὐτοῦ φωνῆς, κατώρθωσε νὰ μετασχηματίσῃ τὸν συνωθισμὸν εἰς παρέλασιν μεθοδικήν. Ἐπειτα ἀναλαβὼν τὸ πρόσωπον ἐξηγητοῦ (cicerone), ἀπέδειξεν εἰς ἐκάστην σύστασιν περιέργων τὰς χάριτας καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ κήρινου προσπλάσματος, οὗ τινος μάλιστα χαίρων ἐκίνησε τοὺς μεμιλωμένους ὀφθαλμοὺς δι' ἐλατηρίου.

Αἱ δὲ ἐντυπώσεις τῆς σκηνῆς ταύτης ἐπὶ τοῦ νοῦς τῶν περιστώτων ὑπῆρξαν διαφόρου φύσεως· ἦσαν μὲν τινες ἄνδρες, οἱ τινὲς μὲν φθάντες εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας ἐγέλιον ἀνέτως διὰ τὸν θεὸν τῆς κυρίας Βωμενίλ· τινὰ δὲ γραῖδια, ὑπ' αἰφνιδίου καταληφθέντα εὐλαβείας πρὸς τὴν εἰκόνα ἐκείνην, ἀνηπτον κηρία εἰς αὐτήν. Ἡ δὲ μαρκησία, ἐπιμόνως προσκληθεῖσα ὑπὸ τῆς κυρίας Βωμενίλ, ὑπ' ἀδροπροσύνης ἐτάχθη μεταξὺ τῶν κοινῶν προσηλύτων.

Ἡ Σιβύλλα, ἐπανερχομένη εἰς τὴν ἐπαυλιν ἐφαίνετο ἔχουσα ἰδιαιτέραν τινὰ καὶ σιωπηλὴν μελαγχολίαν. Μήπως προσεδλήθη ὑπὸ τῆς ἀνοικτεῖς οἰκειότητος τοῦ ἐπεισοδίου ἐκείνου, ἀντιφασκούσης ἀντικρυς πρὸς τὴν σεμνὴν ἰδέαν ἣν ἔπλασεν ἐν ἐαυτῇ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσης λατρείας; ἡ εὐθεΐα, καὶ μάλιστα ὀλίγον τραχεῖα κρίσις, ἣ διακρίνουσα τὸν παιδικὸν νοῦν, διήγειρεν ἄρά γε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην σκέψεις σοβαρωτέρας ἔτι; Τὸ παιδίον ἐτήρησε μυστικᾶς τὰς σκέψεις αὐτοῦ ὁποιαυδήποτε καὶ ἂν ἦσαν.

Ἐν τούτοις ἡ ὀρισθεῖσα ἡμέρα τῆς πρώτης αὐτῆς μεταλήψεως ἐπλησίαζεν, ὁ δὲ ἀδελφὸς Ρενώ ἤρχετο καθ' ἡμέραν εἰς τὴν ἐπαυλιν τῶν Φερίων, ὅπου συμμετέχων τοῦ οἰκογενειακοῦ γεύματος γινομένου τὴν μεσημβρίαν, παρέδιδεν ἔπειτα εἰς τὴν Σιβύλλαν μάθημα κατήχησεως. Ἡμέραν δὲ τινὰ μετὰ μεσημβρίαν, ὁ μαρκήσιος, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀφήσει τὴν ἐγγόνην του μετὰ τοῦ ἐφημερίου, ἐξεπλάγη ἀπαντήσας αὐτῇ ἐν τῷ κήπῳ.

— Τί κάμνεις λοιπὸν ἐκεῖ; εἶπε· μήπως ἀνεχώρησεν ἤδη ὁ ἐφημέριος;

— Ὁχι, εἶπε βραχέως ἡ Σιβύλλα· κοιμᾶται.

— Πῶς! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, ἀποκοιμᾶται συχνά;

— Πολὺ συχνά μετὰ τὸ γεῦμα.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ μαρκήσιος, εἶχες χρέος νὰ περιμείνης μετ' ὑπομονῆς ἕως οὗ ἐξυπνήσῃ. Δὲν με ἀρέσει οὔτε ἡ διαγωγή σου οὔτε τὸ ὕψος σου, διότι στεροῦνται σέβας.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἔτυχε τότε τὸ πρῶτον νὰ παρητηρήσῃ εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὁμιλίαν τῆς Σιβύλλης λεπτὴν καὶ ἀόριστόν τινὰ ἀνευλάβειαν πρὸς τὸν ἐφημέριον καὶ σχεδὸν καταφρόνησιν. Τετραγμένους

ἐκ τοῦ παραδόξου τούτου συμπτώματος, ἀνησύχει οὐκ ὀλίγον καὶ διὰ τὴν μελαγχολικὴν διάθεσιν ἣτις κατέλαβε πρό τινας τὴν κόρην καὶ διὰ τὴν ἐπαναληφθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς ἀγάπην τῆς ἐρημίας. Ἐν ταύτῳ δὲ, πρᾶγμα παράδοξον, ἐνόμιζεν ἅτι διέκρινεν ἀλλοίωσιν ἀνάλογον, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπιφαινομένην εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀβῆα, οὐ τινοῦ καὶ αὐτὴ ἡ ὑγεία δὲν ἐφαίνεται ὅσον ἄλλοτε καλὴ. Ἡ σύμπτωσις τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤϊζανε τὴν σοβαρότητα τῶν παρατηρήσεων τούτων. Ὅθεν ἄμα τελειωθέντος τοῦ μαθήματος ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία ἐκάλεσαν παρ' ἑαυτοῖς τὸν ἐφημέριον. Ὁ δὲ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἐφθασεν ἀσθμαίνων ὑπὸ τοῦ βάρους τριῶν μεγίστων τόμων εἰς τέταρτον, βαρυνόντων τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

— Ἀ! Ἀ! Τί ἔχεις ἐκεῖ ἀβῆα; εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Κύριε μαρκήσιε, ἔχω τοὺς πατέρας τῆς ἐκκλησίας.

— Ἀ! τοὺς πατέρας;

— Μάλιστα, μερικοὺς τόμους τῶν πατέρων τοὺς ὁποίους ἐδανείσθην ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην σας καὶ λαμβάνω εἰς τὸ πρεσβυτέριον.

— Ἀ! ἀναγινώσκεις λοιπὸν ἐκ νέου τοὺς πατέρας, ἀβῆα;

— Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε· σκοπεύω μάλιστα νὰ τοὺς ἀναγνώσω σοβαρῶς, καὶ μὲ τύπτει ἡ συνείδησις διότι δὲν ἐπραξά τοῦτο πρότερον. Ἄλλως τε θὰ δαπανήσω ἑλκας μου τὰς νύκτας εἰς τοῦτο ἂν ᾔναι ἀνάγκη.

Ὁ μαρκήσιος ἐβόησεν ἑλαφρῶς.

— Ἀ! μὰ αὐτὸ λέγεται ἐπιμέλεια, ἀβῆα, αὐτὸ λέγεται ἐπιμέλεια!... Καὶ εἶσαι πάντοτε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν Σιδύλλαν, φίλε μου;

Ἀσθενὲς ῥόδου χρῶμα ἐρύθρανε τὰς παρειάς τοῦ γέροντος ἱερέως.

— Πάντοτε, κύριε μαρκήσιε· ἀλλ' ὡς εἰξεύρετε, τὸ παιδίον ἔχει πνεῦμα!

— Μήπως ἐνοῆς ὅτι καταχρᾶται αὐτῷ, ἀβῆα;

— Θεέ μου! κύριε μαρκήσιε, ἂν κἀνείς πταίῃ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ἐγὼ μάρος πταίω. Πρὶν ἢ ἐξέλθω εἰς πάλιν πρὸς νοῦν τόσον λεπτολόγον, ὡφειλον βεβαίως νὰ σμῆξω καὶ νὰ λαμπρύνω τὴν θεολογικὴν μου ὀπλοθήκην, ὀλίγον σκωριώσαν ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας.

— Πῶς; λοιπὸν ἡ Σιδύλλα συζητεῖ μὲ σέ;

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε μαρκήσιε, πρό τινοῦ καιροῦ δὲν παύει. Σήμερον ἰδίως ὑπέβαλεν ἀντιρρόχους αἱ ὁποῖαι ἀληθῶς μὲ περιέπλεξαν.

— Ἐπὶ τίνοῦ πράγματος, ταλαίπωρέ μου ἀβῆα;

— Ἐπὶ ὅλων, κύριε μαρκήσιε, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν μυστηρίων.

— Ἐπὶ τῶν μυστηρίων; Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι φυσικόν, ἀβῆα. Εἰς τὰ μυστήρια δὲν ὑπάρχει τίποτε δυ-

νάμενον νὰ καταπλήξῃ τὴν φαντασίαν τῶν παιδίων, διότι εἰς αὐτὰ τὸ πᾶν εἶναι μυστήριον. Πρέπει νὰ κράπτεται ἐκεῖ πείσμα.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε μαρκήσιε, κλίνω νὰ τὸ πιστεύσω.

— Ἐξηγήσου, φίλε μου· μήπως ὑποπτεύεις τὴν μίς Ὀνείλ ὅτι ἐπενεργεῖ κακοποιῶς ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς Σιδύλλης.

Ὁ ἀβῆας ῥενῶ ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ ὑψῶν ἑλαφρῶς τοὺς ὤμους.

— Ἀλλοίμονον! δὲν εἰξεύρω τί νὰ πιστεύσω, εἶπεν. Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ μίς Ὀνείλ, ὅταν παρίσταται εἰς τὰ μαθήματά μου, φέρεται εὐπρεπέστατα· ἀλλ' εἶναι φανερώτατον ὅτι χάνω καθ' ἡμέραν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ αὐτὸν τὸν σεβασμὸν τοῦ παιδίου.

Μεταξὺ τῆς ἀνησυχίας ἣτις κατέτρωγε τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν καρδίαν τοῦ μαρκησίου, οὐδὲν ὑπῆρχε δυσχερέστερον τῆς αἰφνιδίας εἰσόδου τῆς κυρίας Βωμενίλ εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἀλλ' ἡ κυρία Βωμενίλ κατεδέχθη νὰ θριαμβεύσῃ μετριοπαθῶς διὰ τὴν λύπην τῶν γειτόνων τῆς καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν προφητειῶν αὐτῆς. Ἠρκέσθη νὰ λάβῃ τὸ ὄφρος σοφοῦ παραγνωρισθέντος δι' ὃν ἤχησε τέλος ἡ ὥρα τῆς δικαιοσύνης· ἔπειτα δὲ ἠρώτησεν ἡσύχως ἂν ἡ μίς Ὀνείλ ἦτο ἔτι εἰς τὴν ἐπαυλιν.

— Βεβαίως, κυρία, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Δὲν πρέπει νὰ γινώμεθα ἄδικοι ἐνεκα τῆς δυστυχίας. Τὴν μίς Ὀνείλ μόνον ὑποπτεύομεν· ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι πρᾶγμα τόσον σοβαρὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ διευκρινηθῇ ἀνυπερθέτως. Ἐλα μαζί μου, ἀβῆα.

Ὁ μαρκήσιος, ἐξελθὼν τῆς αἰθούσης, ἀπήντησεν ὑπηρέτην, ὅστις εἶχεν ἀφήσει τὴν Σιδύλλαν καὶ τὴν μίς Ὀνείλ εἰς τὴν τρίοδον τῆς γκαριᾶς δρυός. Ὁ μαρκήσιος μετὰ τοῦ ἀβῆα ἐτράπησαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, συμφωνήσαντες καθ' ὁδὸν ὅτι δὲν ἦτο καιρὸς νὰ ὑπακούσωσιν εἰς ματαίως λεπτότητας καὶ ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ μάθωσι τὴν ἀλήθειαν ἦτο νὰ ἀκούσωσιν ἀπαρατῆρητοι τὴν ὁμιλίαν τῆς μίς Ὀνείλ μετὰ τῆς μαθητρίας τῆς. Ἐπλησίασαν λοιπὸν μετὰ προφυλάξεως διὰ τῆς δασώδους λόχμης καὶ ἐφθασαν τέλος ἀπαρατῆρητοι εἰς τὴν πυκνὴν ταινίαν δένδρων καὶ θάμνων, ἣτις περιεκύκλου τὸ ἄδενδρον μέρος. Ἡ μίς Ὀνείλ καθημένη ἐπὶ τῆς δρυϊδικῆς τραπέζης εἶχεν εἰς τὰς χεῖρας οὐρανίαν σφαῖραν, ἐξήγει τὸν μηχανισμόν αὐτῆς εἰς τὴν Σιδύλλαν, γονυπετῇ παρ' αὐτὴν ἐπὶ προσκεφαλαίου, καὶ ἤγειρεν ἐκ διαλειμμάτων τὴν χεῖρα πρὸς τὰ διάφορα τοῦ ὀρίζοντος σημεῖα ὡς ἐφαρμόζουσα ἐπὶ τοῦ στερεώματος τὰς θεωρητικὰς αὐτῆς ἀποδείξεις. Ἄλλως τε τὸ μάθημα τοῦτο ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος, διότι ἡ ἱρλανδὴ ἀπέθεσε τὴν σφαῖραν, καὶ μετὰ τινὰς ἀσημάντους λέξεις περὶ

τῆς ὠραιότητος τῆς ἡμέρας, ἐξεβρίζωσεν ἀπὸ τοῦ κορμιτοῦ τῆς δρυὸς ὀλίγον βρύον, ὅπερ ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς προσεκτικῆς μαθητρίας. Ἡ μὲς Ὀνείλ ὑπέδειξε πρῶτον εἰς τὸν θαυμασμόν τῆς Σιδύλλης τὴν λεπτὴν καὶ πολύπλοκον κατασκευὴν τῶν ἀπείρων ἐκείνων ἀνθερίων, τῶν ὁποίων ἐκάστην λεπτομέρειαν ἀνέλυεν αὐτῇ ἐντελέστατα· ἔπειτα ἀνακαλύψασα ἐν τῇ χνοώδει ἐκείνῃ φωλεᾷ ὀλόκληρον φυλὴν μικρῶν πτερωτῶν ἐντόμων, ὠνόμασεν εἰς τὴν Σιδύλλαν τὸν μικροσκοπικὸν ἐκείνον λαὸν καὶ περιέγραψε τὰ ἰδιαιτέρᾳ του ἦθη.

— Δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσης, ἀγαπητὴ μου κόρη προσέθηκεν ἡ μὲς Ὀνείλ, πόσον ἀγαπῶ νὰ καταβαίνω εἰς τοὺς μυστηριώδεις τούτους καὶ καταφρονουμένους κόσμους, καὶ ν' ἀνευρίσκω τὴν χεῖρα τοῦ Πλάστου παροῦσαν, προνοητικὴν, καὶ πατρικὴν ὡς εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς σύνολον τοῦ παντός. Ἡ ψυχὴ μου χαίρει. Ἄν δέ ποτε τύχη νὰ φοβηθῶ μήπως ταπεινὸν πλάσμα, ὡς ἐγώ, ὁ σκοτεινὸς αὐτοῦ βίος καὶ ἡ ἀσθενὴς προσευχή του δὲν ἔχωσι δικαιώματα εἰς τὴν συμπάθειαν τοῦ Θεοῦ τοῦ μεταξὺ τῶν ἀστέρων βασιλεύοντος, παρατηρῶ ἐν ἐκ τῶν μικρῶν τούτων βρύων, ὅπου ἡ πρόνοια του φαίνεται ὅσον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἥλιον, καὶ καθησυχάζομαι.

— Ἀγαπῶ πολὺ τὸν Θεόν, εἶπεν ἡ Σιδύλλα.

— Καὶ σὲ ἀγαπᾷ, κόρη μου.

— Δὲν τὸ εἰξεύρω, εἶπε τὸ παιδίον.

Ἡ μὲς Ὀνείλ παρετήρησεν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί.

— ἔχεις λυπηρὰς ιδέας πρὸ τινος καιροῦ, Σιδύλλα.

— Πολὺ λυπηρὰς, μὲς Ὀνείλ.

Καὶ δύο δάκρυα ὠλισθήσαν ἐπὶ τῶν ὀλίγων τι ὠχρῶν παρειῶν τῆς ταλαιπώρου παιδίσκης.

— Καὶ δὲν με τὰς ἐμπιστεύεις, κόρη μου;

— Μὲ ἀπηγόρευες νὰ σὲ ὁμιλῶ περὶ θρησκείας, εἶπε δειλῶς ἡ Σιδύλλα.

— Βεβαίως, κόρη μου. Ἰπάρχουσι τῷ ὄντι τινὲς μεγάλαί θρησκευτικαὶ ἐννοιαί, κοιναὶ εἰς ὅλα τὰ λογικὰ ὄντα καὶ ἀδιαφιλονείκητοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἡ τοῦ πλάστου Θεοῦ, τὰς ὁποίας μ' ἐπιτρέπεται νὰ ἀναμιγνύω ἀδιακόπως εἰς τὴν διδασκαλίαν μου, ἀφ' οὗ εἶναι ἀναμεμιγμένα εἰς πάντα τὰ ἀντικείμενα αὐτῆς· ἀλλὰ, ἂν ὁμιλοῦν με σὲ περὶ ζητημάτων δογματικῶν, συζητοῦσα περὶ ἀντικειμένων ἰδιαιτέρως πίστεως, θὰ κατεπάτουν αἰσχροῦς πάντα τὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια ἡ εὐγνωμοσύνη, ἡ λεπτότης, ἡ κοινοτάτη χρηστότης μ' ἐπιβάλλουσι πρὸς τοὺς γονεῖς σου καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν ἐμοῦ συνείδησιν. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάμω. Μὴ ὁμιλῶμεν λοιπὸν πλέον περὶ τῆς μελαγχολίας σου, ἀφ' οὗ ἀναφέρεται εἰς τὴν θρησκείαν. Συγχώρησέ με μόνον νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι δὲν τὴν ἐννοῶ. Φοβοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ, Σι-

δύλλα, ὅτι εἰς τὰ πράγματα αὐτὰ δὲν ἔχεις ἀρκετὴν ἀπλότητα καρδίας καὶ ταπεινώσιν πνεύματος. Εἶναι πολὺ εὐκόλον καὶ φυσικόν νὰ παραδέχεται τις τὴν θρησκείαν τῶν γονέων του, καὶ μάλιστα γονέων ὡς οἱ εἰδικοί σου.

Ἡ Σιδύλλα ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ μὲς Ὀνείλ ἠγέρθη.

— Ἐλα νὰ τρέξης εἰς τὸ δάσος, εἶπε.

Καὶ προσέθηκε μειδιδῶσα·

— Αὐτὸ ἀρμόζει περισσότερον εἰς τὴν ἡλικίαν σου, παρὰ νὰ κάμνης τὴν σοβαράν.

Ἡ δὲ Σιδύλλα τὴν ἐφίλησε, ἔλαβε τὸν βραχίονα της καὶ ἀμφότεραι ἐγένοντο ἄφαντοι ὑπὸ τινὰ δένδροστοιχίαν.

Οἱ δύο ἀόρατοι μάρτυρες τῆς σκηνῆς ταύτης ἐξηλθον τότε τῆς λόχμης.

— Λοιπὸν, ἀββᾶ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, σταθεῖς καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας μετὰ τινος ὕφους θριαμβικοῦ, ἀπέναντι τοῦ συντρόφου του.

— Λοιπὸν κύριε μαρκήσιε, εἶναι φανερόν ὅτι αἱ δυσκολίαι δὲν προέρχονται ἀπὸ ἐδῶ.

— Ἀλλ' ἐξ ἐναντίας, ἀββᾶ, βλέπεις ὅτι ἡ μὲς Ὀνείλ μᾶλλον βοηθεῖ. Τί ὑγιέστερον καὶ εὐσεβέστερον μάλιστα τοῦ ὕφους τῆς διδασκαλίας της; Συνομολόγησε ὅτι μετὰ τοιαύτην διευκρίνησιν, θὰ ἦτο ἐσχάτη ἀδικία ν' ἀποπέμψω αὐτὴν τὴν νέαν.

— Βεβαίως, κύριε μαρκήσιε. Μόνη ἡ ἀνικανότης μου, τὸ βλέπω κάλλιστα, φέρει τὰς δυσκολίας.

— Ὄχι, φίλε μου, ὄχι δὲν εἶναι τοῦτο. Ὀλον τοῦτο εἶναι φαντασιοκοπία παιδικὴ καὶ θὰ περάσῃ. Ἐλα, ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου μᾶς ἀναμένουσιν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κυρία Βωμενίλ ἤκουσε τὸ πρῶτον μετ' ἀπορίας, ἔπειτα δὲ μετὰ μειδιάματος λεπτῆς εἰρωνείας τὴν διπλὴν μαρτυρίαν τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ ἐφημερίου ὑπὲρ τῆς μὲς Ὀνείλ. — Ὅλα αὐτὰ ἦσαν καλὰ καὶ ἄγρια βεβαίως· ἀλλ' ἡ μὲς Ὀνείλ ἐννοήσασα ὑπὸ σημείου τινὸς ὁποιοῦδήποτε τὴν παρουσίαν τῶν δύο παρατηρητῶν δὲν ἠθύνετο τάχα νὰ φενακίσῃ τὴν ἐπιτήρησιν των διὰ τινος ἐπιδεξίας κωμωδίας; Τοῦτο ἠρώτα ἡ Κυρία Βωμενίλ πικραينوμένη τὴν καρδίαν διότι ἐλυπεῖτο πολὺ νὰ κατηγορήσῃ τὸν πλησίον της, καὶ Τοῦρκος ἂν ἦτο, ἀλλὰ τέλος ἡ ἀντίστασις τῆς Σιδύλλης εἰς τὰς διδασκὰς τοῦ ἐφημερίου ἦτο παράδοξος πρᾶξις ἀνάγκην ἐξηγήσεως ἔχουσα, προφανῶς μὴ δυναμένη νὰ λάβῃ τὴν γέννησιν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ παιδίου, καὶ ἐπομένως διεγειρομένη ὑπὸ ζένης ἐμπνεύσεως καὶ ποίας ἄλλης ἢ τῆς μὲς Ὀνείλ;

Καὶ ὁ μὲν μαρκήσιος καὶ ἐφημέριος, εἰσέτι ἐνθουλον ἔχοντες τὸν ἦχον τῆς ὁμιλίας τῆς διδασκάλου, προδήλως εἰλικρινείας μεστὸν, ἥκιστα διεσεύσθησαν ὑπὸ τῆς δριμύτης διαλεκτικῆς τῆς κυρίας Βω-

μενίλ' ἀλλ' ἡ μαρκησία συνεκινήθη περισσότερον ἢ το βεβαίως ἀνακούφισις εἰς αὐτὴν τὸ νὰ δυνηθῇ ν' ἀποδώσῃ εἰς γνωστὴν αἰτίαν, θετικὴν καὶ εὐκόλως διορθουμένην, τὰς ἀνησυχίας αἰτίνας ἐσπάρασσον τὴν καρδίαν καὶ τὴν συνείδησίν της. Γινώσκουσα ὅμως τὴν ἀμετάτρεπτον εὐστάθειαν τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, δὲν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀποπομπὴν τῆς μίς Ὀνείλ' καθικέτευσε μόνον αὐτὸν ὅπως ἐπιτρέψῃ νὰ ὑπάγῃ ἡ Σιθύλλα νὰ διέλθῃ ἐβδομάδας τινὰς μὴν παρὰ τοῖς Βωμενίλ, ὅπου ὁ ἑφημέριος ἤθελεν ἐξῆκολουθήσῃ τὰ μαθήματα μακρὰν πάσης ξένης ἐπιβρόχης. Ὁ δὲ μαρκήσιος, ὑπεύθυνος εἰς τὰ δάκρυα τῆς γυναικὸς του, ἐδέχθη τὴν τροποποίησιν ταύτην, καρπὸν τῶν διαβουλῶν τῆς κυρίας Βωμενίλ. Ἐπροφασίσθησαν δὲ διὰ τὴν μίς Ὀνείλ καὶ τὴν Σιθύλλαν πυρετούς τινὰς ἀναφανέντας μεταξὺ τῶν παιδίων τῆς ἀγροτικῆς ἐπαύλεως, τοὺς ὁποίους ὑπεκρίθησαν ὅτι ἐνόμιζον κολλητικούς. Παρεσκεύασαν ἐν τάχει τὰ ἐνδύματα τῆς Σιθύλλης, καὶ δύο ὥρες μετὰ ταῦτα ἡ Κυρία Βωμενίλ, πλήρης δόξης, ἀπῆγε τὴν λείαν της.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΚΑΙΡΩΝ (Times).

Τίς δὲν ὁμολογεῖ τὴν ἑφημερίδα ταύτην τοῦ ἔστωτος τοῦ Λονδίνου βασιλίδι πασῶν τῶν ἄλλων ἑφημερίδων τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας; Ναὶ μὲν ἀγνωσόμεν καὶ τὴν γενεαλογίαν καὶ τοὺς προγόνους αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ τὴν μακαρίαν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐδόθησαν αὐτῇ τὰ σκληπτρα' γινώσκουμεν ὅμως ὅτι δικαίως ἐπαίρεται σήμερον ἐπὶ παντοδυναμίᾳ.

Ὁ προϋπολογισμὸς αὐτῆς εἶναι ἴσος πρὸς τὸν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐνῶ αὕτη κατήργησεν, ὅτε μάλιστα ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ, τοὺς πρέσβεις αὐτῆς, ἐκείνη στέλλει ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ πρέσβεις, ἢ, κατὰ τοὺς σοφωτέρους τοῦ Ἡροδότου, τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Ξενοφῶντος καὶ τοῦ Πολυβίου, πρεσβευτὰς καὶ ἐκτάκτους ἀπεσταλμένους καὶ πληρεξουσίους ὑπουργοὺς, πρὸς τούτοις δὲ καὶ πρεσβυχωροὺς (chargés d'affaires) κατὰ τὸν εὐσεβῆ σοφολογιώτατον τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, ὧν καὶ ὁ ἔσχατος μισθοῦται κάλλιον τοῦ Ἑλλήνος πρωθυπουργοῦ. Λαμβάνει δὲ καθ' ἑκάστην ἐπιστολὰς ὑπομνήματα καὶ ἐκθέσεις καὶ ἐκ τῶν πέντε μερῶν τοῦ κόσμου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθημερινῶν αὐτοῦ ἀντιτύπων ἀναδίδει εἰς εἰκοσιπέντε ἐνίοτε δὲ καὶ πεντήκοντα χιλιάδας· καὶ ὅπως ἐπαρκῆ εἰς τὰς αἰτήσεις στερεοποιεῖ μετὰ τὴν στοιχειοθέτησιν τοὺς χαρακτῆρας· διότι ἄνευ τούτου ἦτο ἀδύνατον

ἐνεκα τοῦ μεγέθους τοῦ φύλλου νὰ ἐκδίδῃ ἐγκαίρως τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν. Πέντε ἢ ἑξ φύλλα αὐτῆς ἀρκοῦσιν εἰς κατασκευὴν πλατυτάτου μὲν μανδύου διὰ τὸν πρωτόπλαστον ἡμῶν προπάτορα Ἀδὰμ, ἐντελοῦς δὲ ἐνδύματος, μὴδὲ τῆς κρινολίνης ἐξαιρουμένης, διὰ τὴν συκοφάγον Εὐάν. Εἰς τὰ ἀπέραντα αὐτοῦ ἐργαστάσια τὰ πάντα γίνονται δι' ἄτμου, καὶ πάντα εἶναι ἄρθονα, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἄρθρα, ἅτινα συγκροτοῦσι τὴν βάσιν τῆς ἠθικῆς δυνάμεως τῆς κραταιᾶς ταύτης ἡγεμονίδος.

Τὸ πλουσιώτερον κεφάλαιον τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτῆς εἶναι τὸ τῶν ἀγγελιδῶν. Σωρευμέναι κατὰ ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας, τακτοποιοῦνται πρὸ τῆς ἐκτυπώσεως, ὅπως εὐρίσκη εὐκολώτερον ὁ ἀναγνώστης ὅ,τι ἐπιθυμεῖ μεταξὺ τῆς ἀχανοῦς ἐκείνης κοιλίδος τοῦ Ἰωσαφάτ. Καὶ εἶναι μὲν τὸ τίμημα τῶν καταχωρίσεων ἀνώτερον τοῦ διδομένου εἰς ἄλλας ἑφημερίδας, ὁ θέλων ὅμως νὰ ἴδῃ πανταχοῦ εἰσδύουσιν τὴν ἀγγελίαν αὐτοῦ ἀναγκάζεται καὶ διπλοῦν φόρον νὰ τελέσῃ εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα. Συμβαίνει δὲ καὶ εἰς αὐτὴν ὅ,τι καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐστεμμέναις κεφαλὰς· συμβαίνει λέγω νὰ μεταβάλλῃ γνώμην, νὰ παλινωδῇ, ν' ἀναιρῇ σήμερον ὅ,τι χθὲς ἐδογμάτιζε, νὰ κρημνίζῃ μετ' ἀγανακτήσεως ὅ,τι ὥκοδόμησε μετὰ θυμνιδίας τὸ πρῶτ' καὶ νὰ μαστίξῃ ἀνηλεῶς διὰ πεφυρακτωμένων λέξεων τοὺς ἀντιλέγοντας εἰς αὐτήν.

«Ὅσα σήμερον λαλήσῃ αὐριον τὰ ἀναιρεῖ,
«τοῦτο τόχει ζαριφλίκι, λάθος ὅμως τὸ θαρρέει.»

Θυαὶ εἰς τὸν ἐξάπτοντα τὴν ὀργὴν αὐτῆς! διότι οἱ σαρκασμοί, ἡ χλεύη, τὰ ἰοδόλα δῆγματα τῆς ἀλαζόνος Σεμιράμιδος ἀποκτείνουσι ταχύτερον καὶ τοῦ βλέμματος τῆς Μεδούσης. Ἀξιοῦσα τὰς ἰδίας παρεκτροπὰς ὡς ἀποδείξαις εὐσταθείας, μεγαλαυχεῖ ἐπ' αὐταῖς, καὶ, ἐάν τις τολμήσῃ νὰ ὑποτονθοῦσῃ, ἐκσφενδονίζει φλογερωτάτους μύδρους κατὰ τοῦ τολμητίου, ἀπαιτοῦσα μάλιστα εὐγνωμοσύνην διότι καταδέχθη νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν ὑβριζόμενον.

Συχνὰ κατὰ τὸν πολυχρόνιον αὐτῆς βίον ἡ αὐτοκρατορικὴ Αὐτῆς Μεγαλειότης προστάσει στροφὰς καὶ τροπὰς καὶ παρελάσεις εἰς τὰς πολυπληθεῖς αὐτῆς φάλαγγας, τὰς διατριβάς· ὀλίγαι ὅμως συγκρίνονται πρὸς τὰς ἀναγομένας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ὀθωνος καὶ πρὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γεωργίου, εὐηγγελίζετο εἰς ἡμᾶς τὴν τομὴν τοῦ κορινθίου ἰσθμοῦ, συρρόσῃν ὠκεανοῦ κεφαλαίων, κατασκευὴν πολυαριθμῶν σιδηροδρόμων, τὴν ἀποξήρανσιν τῆς λίμνης Κωπαίδος, ἐνὶ λόγῳ ὑπέσχετο φούρνους μὲ καρβέλια, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον· τὰ δροσερὰ χεῖλη τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος εἶχον ξηρανθῇ ἐγκωμιάζοντα ἡμέραν καὶ νύκτα τὴν ὑπεράν-